

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΣ ΚΟΚΚΟΡΑΣ

— Κοικούργικον! Καλημέρα Νοσιδοῦλες... εἶπε ὁ γεωσκόκκορας στὶς νιόφερτες κροτούλες.

Τὰ κοτόπουλα συγγινῆθησαν ἀπὸ τὴν καλόδεχτη ὑποδοχὴ πού θύησαν στὴν ξενιτιά ἀπὸ τὸν ἀγνωστο κόκκορα καὶ ἔβγαλαν μιὰ χαρούμενη φωνὴ κιάου, κιάου...

— Εἴσαυτε πολὺ χαριτωμένες! Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ εἶς φιλήσω; εἶπε ὁ κόκκορας.

Ντροπαλῆς οἱ Νοσιδοῦλες κατέβασαν τὰ κεφάλια τους καὶ προχωρήσανε δεξιὰ. Ὁ κόκκορας ἐτέντωσε τὰ φτερά του, ἔφερε δύο βόλτες γύρω τους καὶ εἶπε.

— Θὰ σὰς φιλήσω μὲ τὸ ζόρι...

Ἀνατρίχισαν οἱ κοτούλες, τίναξαν τὰ φτερά τους καὶ εἶπαν σὲ λίγο.

— Κόκκορα, πῆς μας πρῶτα πού βρισκόμαστε καὶ ἄστερα σ' ἀρίθουσε νὰ μὰς φιλήσεις.

— Κουφῆς, πού δὲν ξέρετε! Βρισκόμαστε σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία, πού τὴν λέγουν Ἀθήνα. Ἐσεῖς ἀπὸ πού ἦρθατε :

Οἱ Νοσιδοῦλες τὸν κοίταξαν μὲ ἀπορία καὶ εἶπαν.

— Καὶ εἶναι πῶς μεγάλη ἀπὸ τὸ χωριό μας; Ἐμεῖς δὲ βλέπουμε τίποτε. Μὴτε χωράφια, μὴτε σάινο, μὴτε δέντρο. Πού εἶναι ἡ ἀπλάδα τοῦ Ἀνεμόμλου μὲ τὰ πολλὰ χώματα καὶ τὶς νόστιμες ἀκριδοῦλες; Ἐδῶ εἴμαστε μέσα σ' ἓνα φρούριο· ἐδῶ θὰ εἴμαστε πάντα :

— Ὅχι, εἶπε ὁ Κόκκορας· ἐδῶ σὰς ἔβαλαν γιὰ νὰ μῶδετε πρῶτα ἀνατροφή.

— Τί θὰ πῆ ἀνατροφή; ἀρώτησαν τὰ πουλιά μὲ περιέργεια.

— Ἀνατροφή θὰ πῆ νὰ μῶδετε τὴν κρεββατοκάμαρά σας καὶ νὰ μὴν πηγαίνετε νὰ κοιμάστε ὅπου θέλετε.

Τὰ πουλιά ἀλληλοκατάχτησαν καὶ γὰρ ψιθύρισαν μυστικά.

— Στὸ χωριό σας εἶχατε κρεββατοκάμαρα :

— Ἔχουμε, ἀφοῦ κοιμόμαστε.

Καὶ ἀπὸ τί ἦταν κοιμώμενο τὸ κρεββατί σας; Εἶτανε ἀπὸ μιὰ μονιὰ πού εἶχε μαῦρα μονιὰ καὶ τσιμπούσαμε ὅποτε θέλαμε.

— Τσιμπούσατε ὅποτε θέλατε; ἀρώτησε μὲ δυσπιστία ὁ κόκκορας.

Ναί, ναι... εἶπαν τὰ κοτόπουλα.

— Καὶ τί θὰ πῆ μονιὰ; ἀρώτησε ὁ κόκκορας.

Οἱ πουλιὰδες κατάχτησαν πᾶσι ἀναγκαζέ τους καὶ εἶπαν.

— Μονιὰ θὰ πῆ ἓνα δέντρο.

— Καὶ τί θὰ πῆ δέντρο; ἀρώτησε ὁ κόκκορας γυρίζοντας τὸ κεφάλι.

— Δέντρο θὰ πῆ ἓνα μεγάλο ξύλο χοντρὸ καὶ μακρὸ πού πῆρε νὰ φτάσει στὸν οὐρανὸ καὶ ἔχει φύλλα πολλὰ - πολλὰ πού σκεπάζουνε τὸν ἥλιο.

— Καὶ εἶναι πῶς ὁμοιοφὸ ἀπὸ τοῦτο δῶ τὸ ξύλο καὶ πῶς ἀνηλὸ ἀκίβη :

— Τὴ λέξ καλέ; ἐκακάρισαν οἱ πουλιὰδες.

Σὰ θράδιασε κορυψώσανε σφιχτὰ - σφιχτὰ στὸ ξύλο πού εἶχε ἡ ἀποθήκη, καὶ τὰ ξημερώματα ὁ κόκκο-

ρας ἔβαλε τὰ δυνατὰ του νὰ λαλήσει πῶς δυνατὰ καὶ πρὸ γλυτὰ, γιὰ νὰν τὸν ἀκούσουν οἱ πουλιὰδες.

— Μπά! Ξημέρωσε: εἶπαν τὰ κοτόπουλα στενοχωρημένα· δὲ βλέπουμε τίστρον...

— Ἦ εἶναι πάλι τίστρον; ἀρώτησε ὁ πολιτισμένος κόκκορας μὲ θυμὸ.

— Τὰ ἄστρον δὲν ξέρεις τί εἶναι; γὰρ γουρὰ πετραδάκια στὸν οὐρανὸ πού σβύνουν ἓνα ἓνα καθε πρῶ!

— Ἐδῶ δὲν ἔχει τέτοια πράματα. Μονάχα ἥλιο ἔχει στὸν οὐρανὸ μας, εἶπε μὲ πόζα ὁ κόκκορας.

Σὰ μεσουράνισε ὁ ἥλιος, κατέβηκε ἡ Κερὰ τοῦ καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβριξε λίγο σάββαλο, τὶς ἀφισε νὰ ξεπορτίσουν μαζί μὲ τὶς ἄλλες κόττες. Πετάρχησε ὁ κόκκορας κραιμαρῶς καὶ, περιφρονώντας τὴν παλιὰ του παρέα, πήγαινε μὲ τὸ κερνούσιο του μουσαφιριό. Καὶ θγαίνοντας ἀπὸ τὴ σιδερένια πόρτα, τὶς εἶδνε συμβουλές.

— Νὰ ἴγῳσατε πάντα κοντάσιον. Πεζοδρομὸν-πεζοδρομὸν. Ἐδῶ ἔχει πολλὸ λογιὸ κεντύνους πού δὲν τοὺς εἶδατε στὸ χωριό σας.

Τὴν ὥρα κείνη ἓνα αὐτοκίνητο κορυψώσεται. Στ' ἄγριο σφύρημά του καὶ στὸ δαμιονισμένο του πέρομα, οἱ πουλιὰδες πετάρχησαν στὰ πῶς χαμηλὰ γειτονικά κεραμίδια. Ὅταν σὲ λίγο ὁ κόκκορας τὶς ἀντίκρουσε στὰ κεραμίδια, ἀνέβηκε σ' ἓνα πεζούλι καὶ τὶς φώναξε:

— Πού θὰ μοῦ τὰ πᾶτε, παλιοχωριάτισες...

ΤΙΟΥΧΑΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γ. Σ. Δούρα : « Ἀη Γιώργης ». — Στέλιος Σπεράντος : « Ψηφιδωτά ». — Μυρτιάτισσας : « Τριγούδια ».

— Ἡ παραδοσὴ καὶ τὸ θέμα τοῦ Μεγαλοκρίτουρα, μὰς δόθηκε μὲ ἀληθινὴ καὶ πλούσια ἐπιπέδη ποιήσῃ, στὸ νέο βιβλίον « Ἀη Γιώργης » τοῦ ποιητῆ Γ. Σ. Δούρα. Μὲ δευτερογενὲς δεκαπεντασύλλαβον στίχον, ἀκέραια δημοτικὴ γλῶσσα καὶ μετὰ νόημα, τραγουδιέται ἢ εὐδέβεται, συγγραμμένη πάντα στὸ νόημα τῆς τέχνης.

Ἄν καὶ οἱ ἄλλες, ξένες φιλολογίαι, ἢ θρησκευτικὴ ποιήσῃ δὲν εἶναι σπάνια, πρέπει νὰ εἴμαστε εὐχαροστημένοι πού καὶ σὲ μὰς σημεῖρα μπαίνει ἀπὸ ποιητῆς, πού ἀληθινὰ πιστεύουνε, ὅσο καὶ ἂν τὸ εἶδος τοῦτο γιὰ τὴ σημερινὴ ἐποχὴ μὰς φαίνεται ἀρετὰ καθυστερημένο.

— Ὁ Στέλιος Σπεράντος, ποιητῆς βραβευμένος στὸ διαγωνισμὸ τοῦ « Νουμά », ἔβγαλε τὰ « Ψηφιδωτά », συλλογὴ ἀπὸ στίχους του μὲ δροσιά, μὲ χάρι, μὲ ἀρμονία. Εἶναι ἀπὸ τοὺς νέους πού τὸ μέλλο τοὺς γλυκογελά. Εξαγωγίζουμε γιὰ πῶς πρωτότυπον, τὸ τραγουδι τοῦ Σατάν, καὶ γιὰ πῶς ἐμπνευσμένα τὰ τραγουδιὰ: « Χιόνια », « τῆς Μοίρας », « Πετρούδια », « Ὁ Καλόγερος ».

— Κυκλοφορῆσε τὸ βιβλίον τῆς Μυρτιάτισσας:

«Τραγουδία», πού ἡ Ἐταιρία «Τύπος» εἶχε ἀπο καιρὸ ἔτοιμο. Κοριτζή τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, γραμμένη ἀπὸ τὸ Ρήγα Γκόλφη, τυπώθηκε στὸ «Νοῦμα», φύλλο 647 τοῦ 1919.

— Βγήκανε σὲ δεύτερη ἔκδοση ἀπὸ τὸν ἐκδότη κ. Μιχαήλ Σ. Ζηράκη οἱ «Ἰασηνοὶ καὶ Ἀνατολιστῶν τοῦ Κωστή Παλαῦ (δοχ. 2,50). Σὲ λίγες μέρες βγαίνει ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐκδότη σὲ δεύτερη ἔκδοση ἡ «Ἀσάλευτη Ζωή», ἐξαντλημένη ἀπὸ χρόνα κ. αὐτή.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Οἱ παπᾶδες στὸν πόλεμο. «Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀββᾶ Ζούβ». — «Σοσιαλιστικοὶ ἔρωτες». — Τὸ βραβεῖο τοῦ Νόμπελ.

Ὁ Νίτσε κατηγοροῦσε τὸ σημερινὸ πολιτικὸν πὸς περπατᾷ μετ' ἡμῶν τὸν μπαρσάνα. «Ὀνομάζουμε — λέγε — καλὸν ἄνθρωπον τὸν πρῶτον καὶ συμβιβαστικόν, μὰ καὶ τὸ γενναῖον, τὸν ἀλίγιστο, τὸν αὐστηρὸν... Ὀνομάζουμε καλόν, τὸν καλόκαρδο, ἐκεῖνον ποὺ ἀποφεύγει τὸν ἀγῶνα, μὰ καὶ κείνον ποὺ γυροῦει τὸν ἀγῶνα καὶ ποθεῖ τὴν νίκη...» Εἶναι ἀλήθεια πὸς ἔτσι τοὺς ὀνομάζουμε; κ' ὁ λόγος εἶναι πὸς ἐμεῖς ποὺ πέφτουμε σ' αὐτὰς τὰς ἀντινομίας, δὲν εἴμαστε ἕνας, μὰ εἴμαστε πολλοί, ὁ καθένας μας μετ' ἑαυτοῦ, διαφορετικὸς αἴτετος καὶ πολυκύνθητος ψυχῆς. Ὅμως ἴσως, ἂν κακεῖς μπορούσε νὰ μετῆ, πρὸ βοῦθῶ μέσα σ' ὅλες αὐτὰς τὰς ἀντινομίας, νὰ βρεῖ πὸς ὅλες ἀνταποκρίνονται σὲ κάποια πρῶτη, κοινήν γιὰ τὰ πάντα ἀλήθεια, αὐτὴν τὴν ἰδίαν ποὺ ὅταν μετῆ στὸ καλλιτεχνικὸν τοῦ ἀνθρώπου αἴσθημα, τὸν κάνει νὰ ξεχωρίζῃ τὰ ὄμορφα καὶ τὰ σκημια. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἀλήθεια μᾶς λέει πὸς δὲν ταιριάζει σ' ἕναν δάσκαλον τῆς μονομαχίας νὰ δέχεται χαστούκια παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ συγχωρῆσιν ἐκεῖνον ποὺ τοῦ τὰ δίνει. Καὶ μᾶς λέει ἐπίσης πὸς δὲν εἶναι καλὸς παπᾶς, ὁ χριστιανὸς παπᾶς στρατιώτης, ὁ παπᾶς πολεμιστῆς, ὁ παπᾶς ποὺ ντοικρεκαίει καὶ σκοτώνει, γιὰ ὅποιον λόγον, γιὰ ὅποιον ἅγιον σκοπὸν, γιὰ ὅποιον πατριδῆ ἢ θρησκείαν. Εἶναι ἡ ἀπλή κ' αἰώνια ἀλήθεια ποὺ μᾶς διδάσκει νὰ εἴμαστε «ἢ παπᾶς παπῆς ἢ ξενυγᾶς ξενυγᾶς» καὶ ποὺ μᾶς εἰρωνεύεται μετ' ὁ «δάσκαλον ποὺ δίδασκες καὶ νόμον δὲν ἐχράτεις». Γιαντὸ, ὅσο μᾶς συγκινοῦν καὶ ἐνθουσιάζουν οἱ παπᾶδες ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ ἐχθρικό βόλον, τὴν ὥραν ποὺ δίνουν τὴν θεῖαν κοινωνίαν στὸν πληρωμένον στρατιώτη ποὺ ξεψυχᾷ: τόσο μᾶς ἀγανακτοῦν οἱ παπᾶδες ποὺ σκοτώνονται τὴν ὥραν ποὺ σημαδεύουν τοὺς ἀπέναντί τοὺς ἐχθρούς, ἀνθρώπους: καὶ τόσο τοὺς λυποῦμαστε, ὅταν ξέρομε πὸς οἱ καθολικοὶ σὲ τοῦτο τὸν πόλεμον, ὀδηγήθησαν μετ' ἑαυτοῦ.

Τέτοιες σκέψεις μᾶς γεννάει ἐμᾶς τὸ μυθιστόρημα τοῦ I. Brumo-Ruby: «Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀββᾶ Ζούβ». Ὁ πόλεμος λένε οἱ μεθυμένοι ἀπὸ τὴν νίκη πατριώτες, ἐξέγειρε τὴν ἰδέαν ποὺ εἶχε ὁ κόσμος γιὰ τὸν κληρὸν του. Ἐχομε ἐντελὸς ἀντίθετη γνώμη. Πρὸ λογικῶν — ἀντικειμενικῶν — δὲν βρισκαμε νὰ καταργηθεῖ ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, παρὰ νὰ τὴν βλέπομε νὰ καταρτῆσθαι θρησκείαν πολεμικήν, ἕνα εἶδος λίκυρος ντυμένος σὺν πρόβατον.

— Οἱ ὠραῖαι ἰδέες ἐνώνουνε πολὺ εἰκόλια τοὺς ἀνθρώπους: ἔμωσ στὴν ἐφαρμογὴν τοὺς παρουσιάζονται σιγήθως κατὰ πράγματα πολὺ προίοντα. Ἡ ζωὴ αὐτῶν μέρα μᾶς δελγνει τὸ φιλόδοξον χριστιανὸν τοῦ δὲν

κραταίει κομιάν ἀπὸ τὰς δέκα ἐντολὰς, τὸν τολσοτησὴν ποὺ εἶναι ἀπολυταρχικὸς γιὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν ἄνθρωπον γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν του: τὸ σοσιαλιστὴν ποὺ κάνει τεμενάδες μπροστὰ στὸ κεφάλαιον σὺν τοῦ χαμογελάσει, ἢ ποὺ κουνάει τὴν οὐρὰ του μόλις τὸν διορίσουν ὑποπληλάκον καὶ στὴν πρὸ ἀντισοσιαλιστικῆν ἐπιχείρησιν ἢ ὑπηρεσίαν. Οἱ «Σοσιαλιστικοὶ ἔρωτες» τῆς κ. Blanche Vogt εἶναι ἕνα μυθιστόρημα ἀπάνω σὲ ἀνάλογον θέμα. Μία γυναῖκα, τρυφερὴ καὶ γλακεῖα, γίνεται θύμα ἑνὸς ποὺ τῆς κέρδισε τὴν ἀγάπην μετ' ὡραῖες του τὰς ἰδέας. Ὅμως ὅσο ὠραῖο ἦταν τὸ κήρυγμα του τόσο πρὸ τρυφερὸ ἦταν τὸ πείσιμο ἐκελενῆς, ὅταν ὁ Κύριος αὐτὸς φανερώθηκε ἕνας χοντροάνθρωπος σὺν καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ πρὶν τοὺς σιγαλιότανε. Γιαντὸ οἱ ἰδέες μπαίνουν εἰκόλια στὴν σκέψην τοῦ ἀνθρώπου, μὰ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ ἀλλάζει — ἂν ἀλλάξει — πολὺ εἰκόλια καὶ πολὺ ἀργά.

— Τὸ φετινὸ βραβεῖον τοῦ Νόμπελ γιὰ τὴν φιλολογίαν φαίνεται πὸς δὲ δόθηκε σὲ κανένα. Ἡ εἰδηση ποὺ γράφτηκε σὲ μερικὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, πὸς εἶχε ἀποφασιστεῖ νὰ δοθεῖ στὸν Κνουτ Χάμσον, ἀπὸ δελγτρῆ, πὸς δὲν εἶταν ἀληθινή. Τὸ ἐναντίον, εἶναι νεώτερη εἰδηση ἀπὸ τὴν Στουδλμὴν πὸς ὁ λόγος ποὺ τὸ βραβεῖον τοῦ Νόμπελ γιὰ τὴν φιλολογίαν δὲ δόθηκε κρέτος σὲ κανένα, εἶναι γιαντὸ ὁ ποιητῆς Κάρλοφελντ, γοαματίας τῆς Σουηδικῆς Ἀκαδημίας, ποὺ εἶχε κερθεῖ ἄξιος γιὰ τὸ βραβεῖον, δὲν τὸ δέχτηκε. Ἄν ἡ εἰδηση εἶναι ἀληθινή, τὸ πράγμα εἶναι ἀπὸ τὰ σπανιότερα καὶ θαυμασιώτερα, σὰ συλλογιεῖται μάλιστα κανεὶς πὸς τὸ χρημιστικὸν ποσὸν νὰ συνοδεύει τὸ βραβεῖον εἶναι πᾶνον ἀπὸ 100,000 δραχμὰς. Τὴν παραξένον ποιητῆς αὐτὸς ὁ Σουηδὸς. Ποὺ καμπόσοι καμπόσοι ποὺ πάνε νὰ πεθαίνουν γιὰ τὸ κριθίριον τὸ ἀριστεῖον μας.

Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΣΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ

Τώρα κοντὰ μοῦτυχε νὰ βρεθῶ στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ νὰ γνωρίσω ἐκεῖ τὸν κ. Ν. Ζελίτα, τὸν Στέφανον Πάργον τὸν «Γραμματέον». Κάποιον βράδον ὁ κ. Ζελίτας ποὺ εἶχε τὴν φροντίδα γιὰ τὸ τύποιμα τὸν Σύγγρονον προβλημάτων τοῦ Σκληροῦ, μετ' ἤρθε καὶ πῆγαμε στὸ σπίτι, ὅπου ἔμεινε ὁ συγγραφεὺς τους, στὸν Κεντρικὸν δρόμον. Ξαναπῆγα ἕστερον ἀπὸ λίγες μέρες πᾶνον μετ' ὁ κ. Ζελίτα καὶ δυὸ ἄλλους δημοτικῆς, γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσομε, ἢ περὶ οὐστὰ γιὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ, γιαντὸ εἶταν ἔτοιμος, ὅπως μᾶς εἶχε περὶ τὴν πρώτην φορὰ, νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Χελουάν. Κ' ἐπειδὴς ἀνόβαλε τὴν ἀναχώρησίν του, ἐγὼ πῆγα καὶ τὸν εἶδα καὶ τρίτην φορὰ, Σ' αὐτὰς τὰς τρεῖς βλίπτες, σύντομες μάλιστα, περιορίστηκε ἡ προσωπικῆν μου γνωριμία μετ' ὁ Σκληροῦ. Ὑστερον ἀπὸ δυὸ μέρες ἐγὼ ἔφυγα γιὰ ἔδω, κ. αὐτὸς δὲν ξέρον, ἂν πρόφρασε νὰ γυρῆσιν στὸ Χελουάν ἢ ἂν πέθανε στὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ὁ θάνατός του δὲν ἦταν ἀναπάντεχος. Ὅταν πηγαίναμε νὰ τὸν δοῦμε τὴν πρώτην φορὰ, ὁ κ. Ζελίτας μοῦ εἶχε παραστήσει σὲ πρᾶν κατάστασιν θρισκότανε. Ὑπόφρανε ὄχι ἀπὸ μὴν μόνον ἀρρώστια, μὰ ἀπὸ περισσότερες, καὶ τὸ τέλος του εἶτανε βέβαιο καὶ τῶξρον κ. ὁ ἴδιος. Στὴν Ἀλεξάνδρεια εἶχ' ἔσθει ἀπὸ τὸ κακοκαίον, γιὰ νὰ περῶσιν τὸ βιβλίον του καὶ, ἴσως ἐπειδὴς κενόστικε περισσότερον ἀπ' ἄλλους, ἔ

πεσε στο κρεβάτι, απ' όπου δεν μπόρεσε να ξαναση-
κωθεί.

Σάν πήγα να τον δω, είχε δυό-τρεις μήνες στο κρεβάτι. Βρέθηκα σχεδόν άμπρός σ' έναν ήσικο άν-
θρωπου νέου ακόμη. Ωχρότατος κ' εξαντλημένος έ-
κοιτούνταν με άνασηρωμένο μόνο το κεφάλι και τ' άλ-
λο σώμα κρατώντας το όσο μπορούσε πειθό όριζόντια.
'Η όψη του και ή θέση του μου θύμισαν, και τότεγα
ύστερα του κ. Ζελίτα, κάποιαν εικόνα που είχα δει του
Χάινε χατάκουτου. Γιατί και στο πρόσωπο μου φαίνε-
ται πώς έμοιαζε με την εικόνα που είχα δει: Το μέτω-
πό του πολύ ψηλό, τα μουστάκια λεπτά και άφησιμέ-
να στη φυσική τους κλίση, τα γένια όχι μεγάλα και
σχεδόν στο περιθώριο μόνο του σαγονιού. Ένα πρό-
σωπο σαν άμμογραφία.

Είδα λοιπόν το Σκληρό μισζόντανο. Και όμως πό-
σο είταν ακόμη ζωντανός, όταν κοιθόνταζε! Και
πώς ή κοιθόντα του έτρεχε στοστή και ζωή και ό-
λοσδιόλου άβιαστη! Σχεδόν όλο αυτός μιλούσε. Εί-
μας τους άλλους μόλις μ'ς άφηνε να ποιήμε τίποτα.
Και στη συζήτηση τους παρακολουθούσε όλους, τι
έλεγαν, όταν έτύχαινε να μην άποτεινόνται σ' αυτόν
και να κοιτόνται σχεδόν σύγχρονα ένα και πρεις και
πρόφτανε σε όλους να κάνει την παρατήρησή του
ή άκοή του και ή όραση άκέραιες ακόμη. Κ' έδειχνε
ή κοιθόντα του, όταν από πάντων έπρόκειτο για τα
πολιτισμολογικά πράγματα, όχι μόνο το μελετημένο,
μά κ' εκείνον που λέει ο Ψυχάρης, το μεθοδολο-
γημένο άνθρωπο. Έβανε άνάληση για το κάθε τι με
διολογητικά και με άριθμούς.

Την παγκόσμια κατάσταση την παρακολουθούσε ως
τι τελευταία του από τις έφημερίδες, όχι τις έλληνη-
κές μονάχα. Ήξερε τα τελευταία γεγονότα και στην
'Ιταλία και στη Γαλλία και άλλου, και μπορούσε να
πάρει όλες τις λεπτομέρειες και για τον άριθμό των
βουλευτών της κάθε άπόχρωσης στις τελευταίες έκ-
λογές και για πολλά άλλα πράγματα που παρουσιάζει
ή κατάσταση.

Τα Έλληνικά πράγματα βέβαια τα παρακολουθού-
σε με περισσότερο ακόμη ενδιαφέρο, όπως το άποδει-
χνει και το βιβλίο του. Του βιβλίου του το τίπομα
μόλις είχε τελειώσει τότες και φυσικά μου είταν άκό-
μη άγνωστα. Σάν με είδε, εκείνο που μου ζήτησε πρώ-
τα πρώτα, για να κρίνει ως φαίνεται για τη βασιμώ-
τητα κάποιον του χαρακτηρισμών και συμπερασμάτων,
είταν να πληροφορηθεί από μένα ό,τι μπορούσε για
την έδώ κατάσταση: "Αν καλύτερεύουμε και προο-
δεύουμε ή αντίθετα πάμε στο χειρότερο και τι νομι-
ζώ εγώ πρόοδο ή χειρότερο; ποιά είναι ή κυβερνη-
τική πορεία και πώς πρέπει να χαρακτηριστεί ή Κυ-
βέρνηση του Βενιζέλου; πώς είναι περισσότεροι, οι
βενιζελικοί ή οι αντίθετοι, στην κάθε έπαρχία; άν
μπορούν οι βασιλικοί να διακριθούν σε κατηγορίες,
και ποιές. Και άλλα τέτια. Από πάντων ρωτούσε για
τους λόγους, τι είναι ο ένας, τι ο άλλος και γιατί.
Τό θεωρούσε σημαντικό για το βενιζελισμό ή τον άν-
τιβενιζελισμό να χούν μαζί τους έναν Παλαμά λ. χ. ακόμη
κ' έναν Ξενοπουλο.

Με την άφορη ή αυτής της κοιθόντας, έννοείται,
μιλήσαμε και για πολλά σχετικά ζητήματα — Για
τη σοσιαλιστική κίνηση έδώ, για την αυταρχικότητα
του Βενιζέλου, για την ασηροκρόθεια και την παρα-
λυσία, για την προσωπικότητα και τον έγωισμό και

ή του Ρομιού, για την άστασία του κ. τ. λ. Πάνον
στην άστασία μάλιστα των Ρομιών, ξέσπασε του Σκλη-
ρού ή άγανάκτηση; Τς τς τς! Έπιτόλουος πάντα. .
Δέν έννοει — να φιαριστεί (είναι ή λέξη του)!
Δέν είναι ν' ακολουθήσει ένα όρομο, ένα πρό-
γραμμα και να ενεργεί σύμφωνα με άρχές.
Ένθουσιάζεται σήμερα με τούτο, αύσιο με
τ' άλλο, φωνάζει, θαρρείς πως κάτι θα γίνει σ'
αυτή ή σ' εκείνη τη διεύθυνση, σ' αυτόν ή σ' εκείνον
τον κλάδο και δέν γίνεται τίποτα! Τίποτα δέν κάνει,
ξεθυμιάει, τα ξεχνά όσα έλεγε, τα γυρίζει. "Οχι έ-
πειδή άλλαξε άρχές, μά επειδή δέν άπόχτησε ποτές.
"Όλα τα παίρνει ξόπετσα. Σοβαρότητα καμιά!

Μιλήσαμε και γενικότερα για την άστική ψυχολο-
γία. Έτόνισε ο Σκληρός την άβουλία και τη κωφότη-
τα που δέρνει τις άστικές κυβερνήσεις. Άνάφερε ως
κλασικό παράδειγμα της άβουλίας αυτής τη Ρουσία
του Κερένσκυ. Και ύστερ' απ' όλη αυτή την κοιθόντα
και τη γενικότερη και την ειδική για τα έλληνικά
πράγματα και πρόσωπα και την πορεία τούτων κ' εκεί-
νον, το συμπέρασμα είταν πως «τέλειωσε, δέν είναι
προσκή και πρέπει όλοι μας να γίνουμε σοσιαλι-
στές».

Στις κοιθόντες που κάναμε δέν έλειψε και το γλωσ-
σιώδ. 'Η καθαρεύουσα του φαίνονταν πειθό πράμα ο-
λοσδιόλου άψηγο και κρύο, που δέν μπορούσε να την
υπαφέρει και να γράψει σ' αυτή το βιβλίο του Γι αυ-
τό τόγραψε στη μσοδημοτική, άν κ' ένόμιζε ότι δι-
διαβαζόνταν σε μεγαλύτερο κήλο, άν είταν πού κα-
θαρευοσιάντα. Ο φίλος του Μαρσέλλος, δάσκαλος
στο πρότυπο δημοκρατικό σχολείο του Κάφο-Ζαριάτ,
τόν μάλλον σ' έ γράμμα του για την κατάσταση
γλώσσα του, μ' αυτός είχε νάντιαξει πως το βιβλίο
του είταν προπαγανδιστικό κ' έπρεπε να διαβαστεί.
Μέσα σ' ένα κοινό με διαστραμμένο το γλωσσικό αί-
σθημα, που άπειται την καθαρεύουσα, κ' έτσι που τό-
γραψε, έλεγε, καταντάει μεγάλη παραχώρηση στη
δημοτική. "Αφού, δασκαλάκο μου, — έλεγε για το φί-
λο του — θέλεις τώρα κ' ένα φανατικώτατο ως έχτες
δημοτικιστή, το Φ. Πολίτη, να ξεσπαθώνει για γάση
της καθαρεύουσας με άθρο του έπιταυτού! Αυτό
το τελευταίο δέ θυμάμαι και καλά άν τό είπε στην κοι-
θόντα για τη γλώσσα ή όταν μιλούσε για την έπιπο-
λαιότητα και τους άθροους ένθουσιασμούς του Ρο-
μιού. Έγώ τό μάθαινα αρότή φορά από το Σκληρό.
Ειδικά στο ζήτημα της γλώσσας είπε πως δέ χω-
ναι μερικές υπερβολές του Ψυχάρη όπως τα λαϊκά
όνόματα των μηνών άντις τα λατινικά, που τάχουν ό-
λοι οι πολιτισμένοι λαοί και που είναι σ' όλους μας
γνωστά. Είπε και κάτι άλλα πάνον στο ίδιο ζήτημα,
χωρίς να χει σ' όλα δίκιο.

Θυμάμαι ακόμη από τις κοιθόντες του την άγανά-
κτησή του που δέν έχουμε τάξη, που δέν άπανταίμε
στα γράμματα που λαβαίνουμε. Σ' αυτό τόγ να παι-
νέψει το Μαρσέλλο. Το Μαρσέλλο τον πείνασε και
να μια κριτική που είχε γράψει για το βιβλίο του σ'
άλεξαντριανή έφημερίδα. Οι άλλες κριτικές που τού-
γαν κάνει δέν του άρεσαν. Κριτική, έλεγε, οι Ρομιολ
δέν ξέρουν να κάνουν. Δέ λένε—Τούτα κ' εκείνο λέ-
ει ο συγγραφέας αυτό τό λέει σωστά, εκείνο όχι, για
τούτο ή για κείνο τό λόγο αυτό μ' άρέσει, εκείνο δέ
μ' άρέσει. Παρά πάνον να κρίνουν ένα έργο, άνα-
φέρουν άκρες — μέσες του, για ξένους σωρούς, μά-
να για να βρούν άφορη ή να πούν κάτι τι άλλο, κάτι
κ' όσα τους.

Αὐτὰ εἶν' ἀπάνου χάρου ὅσα θυμᾶμαι ἀπ' τὸ Σκληρό. Ἰσως νὰ δημοσιεύτησαν ἢ Καρινὰ φύλλα καλύτερες πληροφορίες καὶ γιὰ τὴν προηγουμένη ζωὴ του ἐκεῖ κάτω καὶ γιὰ τὴν περίοδο τῆς τελευταίας ἀρρώστιας του. Δὲν ξέρω. Ἐγὼ τὰ πάρα πάνω τὰ σημείωσα ὅπως μπόρεσα νὰ τὰ ξαναφέρω ἀπὸ τὸν μου ὕστερ' ἀπὸ ἓνα μῆνα. Μὲ τὴ σειρὰ τους καὶ πὸ ἀπλωτὰ δὲν εἶχαν δυνατὸ νὰ τὰ θυμῶ. Πού νὰ τῶξερα τότες ποὺ εἶμαι ἐκεῖ ὅτι θὰ χρειάζοτανε νὰ τὰ γράψω! Δὲν εἶταν, ὅπως εἶπα, ἀνακίνητος ὁ θάνατος τοῦ καλύτερου ἀνθρώπου, μὰ δὲν τὸν περιμέναμε καὶ τόσο σύντομα!

Ι. ΣΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ρουβ. Αἰθασιζή ποιήση. Τίποτα ἄλλο. — κ. Γεωρ. Ἀθ. Περσ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα σου καὶ σὲ συγχαίρομε. Ὅπως τὸ «Κορὶναι Θεοῦ» εἶναι γραμμένον σὲ γλώσσα δημοτικὴ—καθαρεύουσα. Ἄλλοτε καὶ ἡ οὐσία δὲν εἶναι γιὰ περιοδικὰ φιλολογικὰ. Εἶσαι νέος. Μὴ βιάζεσαι νὰ δημοσιεύης. Μελέτησε πρώτα τὴ ζωὴ, τὴν τέχνη καὶ τὴ γλώσσα μας.— κ. Σωτ. Δ. Καλλ. Μὴν ἀρχίζεις μὲ στίχους ποὺ πρέπει νὰ σπᾶσει κανένας τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τοὺς νιώσει. Ἀφήσε τους γιὰ πῶ ὕστερ', ἢ γι' ἀκόμα καλύτερα γιὰ ποτέ. Ὑστερα μὴν ἐπιτρέπεις στὸν εἰαυτό σου ἀπὸ αὐτὲς τίς ποιητικὰς ἐλευθερίας ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ποιητικὰς ἀνορθογραφίας. α. γ : ἀπάν στὸ ἄτι, ἄτελώντας, εὐτύχεις, κτλ.— κ. Ι. Σουγυλ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ λόγια σου. Εὐχαρίστως νὰ μὴ στείλεις. Παρακαλοῦμε, ὅτι εἶναι γιὰ τόσημα, ἀπὸ τὴ μιά μερὴ τοῦ χαριτοῦ. Θὰ φροντίσουμε νὰ σου δημοσιεύομε, ὅμως πρόσεχε λίγο τὸ στίχο.— κ. Σ. Στ. Γιὰ νὰ ἴδεις πόσο δίκαιος εἶναι ὁ κριτικὸς τοῦ «Νουμά», ὅπως μᾶς τὸ γράφεις, διάβασε τὸ γράμμα αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔστειλε ὁ λογογράφος κ. Φαλτάιτς.

Πρέπει νὰ σὲς ἐκράσω δὴ τὴ βαθεῖά μου εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅσα καλά καὶ τιμητικὰ γράφατε στὸ περασμένον σας φύλλο, κερδίζοντας τὸ ταπεινὸ μου βιβλίον «Ἡ γοίπη στὴ Σκῆρον». Τὰ λόγια σας μὲ συγκινήσανε ἀληθινὰ καὶ μὲ κάνανε νὰ σκεφτῶ τὴ μεγάλη σας καλωσύνη καὶ τιμωρία, τὴ στιγμή σου ἄλλοι—φίλοι μου αὐτοὶ—σὲ προφορικὰ λόγια δὲ βύθισαν φρεγάδια ἀρκετὰ γιὰ τὸ βιβλίον μου.

Μὲ βαθεῖα ἐκτίμησι καὶ ἀγάπη στὸ ἔργο σας.

Ἀθήνα 3-1-1920

Λιζὸς σας

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

κ. Ιουστίνου. Δημοσιεύονται, βλέπεις. Αὐτὸ ὅμως ποὺ τόσο ἐπίμονα μᾶς ἀρνείσαι, δείχνει ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης. Ἴσαρ' ἄλλο.— κ. Μπεμπέν. Δὲν μπορεῖς παιδί μου νὰ γίνεις συγγραφέας γιὰτὶ δὲν ἔζησες τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦνε οἱ ἀνθρώποι τῆς ζωῆς, οὔτε ἐνωσες ποτέ σου τὴν ἀνάγκη τῆς ἀπολύτρωσης, οὔτε ἐπόθησες οὔτε ἀποκαλύφθηκε μὲρὸς στὴν ἀθλία ἵπαρχή σου τὸ θαῦμα τῆς τέχνης. Σὰ νὰ εἶποῦμε εἶσαι κ' ἐλόγου σου σὴν καὶ κείνον τὸν προκομῆνον τὸ Μιχαηλιάνγγελλο. Ὡς τόσο παίρνει κάθε μέρα τρία κουτάλια τῆς σούπας φαρμ—λακτέ καὶ μπορεῖ νὰ σοὺ κάνει καλὸ. Καὶ πάλι ἐδῶ εἴμαστε.— κ. Ἀναγνώστη μας. Διαβάσαμε κ' ἐμεῖς τὸ κύριον ἄρθρον ποὺ δημοσίευσες στὴν «Ἐστία» τῆς περασμένης Πέμπτης ὁ γνωστὸς ποιητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἰωάννης Πολέμης κ' ὅπου ἐξορκίζει τὴ Γαλλία νὰ προστατέψῃ τὰ δικαιώματά μας καὶ συγκινήθηκαμε.— κ. Χ. Στ. ὁ κ. Κ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ. Ἦθελε νὰ σοὺ γράψῃ ἢ νὰ σὲ συναντήσῃ, μὰ δὲν ξέρεῖ πῶς.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 'ΝΟΥΜΑΣ, ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ «Νουμάς», θέλοντας νὰ συμπληρώσει τὸν ἀριθμὸ τῶν παιδικῶν τραγουδιῶν, ποὺ τὸν ὤρισε στὴν προκήρυξη τοῦ Α' διαγωνισμοῦ του σὲ πενήντα, προκηρύττει γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ Β' ποιητικὸ διαγωνισμὸ, συστήνοντας σ' ὅσους μᾶς στείλουν τραγοῦδια νὰ λάβουσι ἐπισημοῦς καὶ τίς παρατηρήσεις ποὺ κάνει ἡ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ στὴν κρίσιν τῆς ποὺ δημοσιεύθηκε στὸν 50 ἀριθ. (23 Νοεμβρ. 1919) καθὼς καὶ στὰ βραβευμένα τραγοῦδια, ποὺ δημοσιεύτησαν στοὺς ἀρ. 50, 51 καὶ 52 τοῦ «Νουμά», γιὰτὶ στὸ «Δεύτερον ποιητικὸ διαγωνισμὸ» μας ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ φανεῖ κάπως αὐστηρότερη καὶ θὰ ζητήσῃ ἀπ' τὰ τραγοῦδια ποὺ θὰ κρίνει νᾶναι περισσότερον μελισμένα στὸ νόημα τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ὅσοι λάβουνε μέρος στὸ «Διαγωνισμὸ» μας πρέπει νὰ στείλουν τὰ ἔργα τους στὰ Γραφεῖα μας, Σοφοκλέους 3, ἕως στίς 31 τοῦ Γεννάρου τοῦ 1920. Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι :

1) Θὰ βραβευτοῦν ΤΡΙΑΝΤΑ ποιήματα, ἀδιάφορα ἂν θὰ εἶναι ἕνός ἢ περισσοτέρων ποιητῶν. Τὸ βραβεῖον θὰ δίνεται γιὰ κάθε ποίημα ξεχωριστὰ καὶ θὰ εἶναι δεκαπέντε ΕΙΚΟΣΙ γιὰ τὸ καθένα.

2) Τὰ ποιήματα πρέπει νὰ εἶναι ἀπλά καὶ ὅσο μπορεῖ πῶ σύντομα. Νὰ μὴν ἔχει τὸ καθένα περισσότερους ἀπὸ εἴκοσι στίχους καὶ οἱ στίχοι νὰ μὴν εἶναι μεγαλύτεροι ἀπὸ ἐντεκασύλλαβοι. Τὰ θέματα θὰ παραδοῦν ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν, τὰ νοήματα πρέπει νὰ εἶναι ἀπλά καὶ παιδικὰ καὶ στενὰ δεμένα μὲ τὴ μορφὴ καὶ ἡ γλώσσα καθαρὴ δημοτικῆ, ἢ γλώσσα τοῦ σπιτοῦ, ἀπλή καὶ δίχως ἰδιωματισμούς. Οἱ φράσεις σύντομες καὶ μὲ ἀβίαστη σύνταξη. Μὲ καθέ στροφή νὰ τελειώνει καὶ κάποιον ἀνεπίσημον νόημα.

3) Τὰ ποιήματα ποὺ θὰ σταλοῦν πρέπει νὰ μὴν ἔχουν δημοσιευτεῖ.

4) Τὰ χειρόγραφα καθαρογραμμένα πάνω στὴ μὴν ὄψη μόνο τοῦ χαριτοῦ καὶ ὑπογραμμένα τὸ κ α β ε ν α μὲ κάποιον, ὅχι γνωστὸ, ψευδώνυμον ἢ ἄλλο διακριτικὸ σημάδι, θὰ συνοδεύονται μ' ἓνα κλειστὸ φάκελλο ποὺ θὰ γράφει ἀπ᾽ ἔξω τὸ ψευδώνυμον ἢ διακριτικὸ σημάδι τοῦ ποιητοῦ καὶ θὰ περιέχει τὸνομα καὶ τὴν ἀκριβὴ διεύθυνση τοῦ ποιητῆ, μαζί μὲ τὴ δήλωσίν του πῶς θέλει νὰ ὑπογραφεῖ τὸ ποίημα ἂν βραβευτεῖ καὶ δημοσιευτεῖ. Ὁ ἀνοιχτοῦν μόνο οἱ φάκελλοι ἐκείνων ποὺ θὰ βραβευτοῦν. Κανένα χειρόγραφο δὲ θὰ ἐπιστραφεῖ.

Τὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ θ' ἀποτελέσουν οἱ κ. κ. Α. Λόγος, Κ. Καρθαῖος, Κ. Παρορίτης, Δ. Ταγκόπου-

λος και Α. Τσανός. Γραμματέας τῆς ἐπιτροπῆς και εἰσηγητὴς τοῦ Διαγωνισμοῦ ὁ Ρήγας Γκόλφης και σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνουνται οἱ φάκελλοι μετὰ τὰ ποιήματα. Ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς θὰ δημοσιευτῆ ἐν τῷ «Νουμῷ».

β) Ὅσα ποιήματα βραβευτοῦν θὰ γίνουσι ἀποκλειστικὸν χεῖμα τῆς Ἐκδοτικῆς Ἐταιρείας «Τύπος» ποὺ θὰ τὰ ἐκδόσῃ ὅλα σὲ βιβλίον, μαζί μετὰ τὰ 19 ποὺ βραβευτήκανε στὸν πρῶτον Διαγωνισμὸν μας, χωρὶς κανένα ἄλλο δικαίωμα τοῦ ποιητῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βραβεῖον. Ὁ ἀκολουθήσει και μουσικὸς και ζωγραφικὸς διαγωνισμὸς γιὰ νὰ συντεθοῦν εἰκόνες και μουσικὴ γιὰ μερικὰ ἀπ' τὰ ποιήματα ποὺ θὰ βραβευτοῦν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΒΡΑΝΑΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΥΣ & ΕΞΑΓΩΓΕΥΣ
 EN NEA YOPKH THS AMEPIKHS
 Διεύθυνσις : GEORGE VRANAS
 40-51-57, Greenwich St. & 16 Trinity Place
 NEW YORK, City, U. S. A.

ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΚΑΛΗ — Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
 Πλατεία Ὁμονοίας

Henry's Magnesia—Seidlitz powder—Scrubb's
 Ammonia—Enos fruit Salt—Atkinsons Eau de
 Cologne—Asthma cigaretts—Sanitas fluid et
 powder—Cherry tooth paste—Thymol tooth
 powder—Cuticura Soap—Cuticura ointment—
 Peats Soap, ὡς και ὅλα τὰ εἶδη τῶν φαρμακευτικῶν
 σαπῶνων, παρελήφθησαν ἐξ Ἀγγλίας και πω-
 λοῦνται χονδρικῶς και λιανικῶς.

“Le Gaulois,”

ΕΣΠΕΡΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ὁδὸς Φιλελλήνων 14

Διευθυντής: **Σ. ΣΑΡΙΒΑΖΕΒΑΝΗΣ**

καθηγ. τῆς Γαλλ. ἐν τῇ Δημοσίᾳ Ἐμπορικῇ Σχολῇ Ἀθηνῶν
 Νέαι τάξεις ἀπὸ τῆς 1ης και 15ης Νοεμβρίου
 δι' ὅλα τὰ τμήματα (elementaire, moyen και Su-
 périeur). Εἰδικαὶ τάξεις διὰ δεσποινίδας και κυρίας.
 Ἰδασκομένη μέθοδος ἢ παγκοσμίου φήμης μέθοδος
 Alge μετὰ ὅριστα ταχέι και ἀσφαλῆ ἀποτελέσματα. Πλη-
 ροφοροῖται και ἐγγράφαι καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ἀπὸ
 5—8 μ. μ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ καρτὰ και τσιγαρέττα Ἀμφίσης

ΤΡΑΛΛΗΓΚΑ-ΦΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑ

ΔΗΛΩΣΗ

“Ὅσοι παρακολουθοῦν τὸ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ
 και ὅσοι θέλουσι νὰ τὸν διαβάσουν τώρα και
 δὲν ἔχουσι τὰ πρῶτα φύλλα, μασοροῦν νὰ τὰ
 ζητήσουν ἀπὸ τὴν ἑταιρείαν «Τύπος» και θὰ
 τοὺς τὰ στείλει ἀμέσως.

ΤΑ ΑΥΤΟ ΦΕΤΕΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΗ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

‘ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,

(Τέσσερα μεγάλα διηγήματα)

“ΦΟΙΤΗΤΑΙ,”

(Τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο)

Τὸ καθένα : ΑΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Και μετὰ τὰ ταχυδρομικὰ δαχμ. 5.50)

Στὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως», 38 Ἐυριπίδου
 και ἐν τῇ Κεντρικῇ Βιβλιοπωλείᾳ.

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑΝ ΠΕΛΑΓΙΑΝ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗΝ 1901 **ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΟΝ**
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΤΟΥΛ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 3

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΤΑ:

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ

ΔΡΑΧ. 4

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΥΠΟΣ., ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3

Α. ΔΑΜΙΑΝΟΣ

“Ὅλα τὰ εἶδη τῆς γραφικῆς, χαρτὰ, μελάνια
 τυπογραφικὰ, χαρτὴς περιτυλιγματος, χαρτὴς
 σαπῶνη ἀρωματικῆ, ἀπόματα και χίλια διὰ
 εἶδη, εἰς τιμὴς ἀσυναγώνιστας